

اکبر یاوری 1، آرزو سلامت نیا 2

1 دانشجوی کارشناسی ارشد مدیریت شهری ، دانشگاه آزاد اسلامی واحد الکترونیکی ،ایران

2 دانشجوی دکترای محیط زیست گرایش آمایش سرزمین ، دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران شمال ،

ایران

چکیده

یکی از عمده ترین مسائلی که فراروی کشورهای در حال توسعه قرار دارد، دستیابی به توسعه پایدار و عدالت اجتماعی است. به دلیل اهمیت کارکرد تقسیمات کشوری در توسعه، هر کشوری با تاکید بر توسعه پایدار، سعی بر انتخاب ساختار تقسیماتی دارند که تاثیر گذاری بهینه در جهت دستیابی به مضمون فوق در محیط جغرافیایی را در پی داشته باشد. نظام تقسیمات کشوری می تواند متضمن روش هایی در جهت تجدید نظر در مقررات و رویه ها باشد تا از آن راه شرایط تحقق توسعه اقتصادی و اجتماعی و به ویژه توسعه پایدار را فراهم آورد. خاستگاه اصلی این عدم تعادل را باید در وضعیت طبیعی و جغرافیایی متفاوت جستجو کرد اما سیاست ها و راهبردهای اداری چه در سطح ملی و چه در سطح منطقه ای و بین المللی، در ایجاد و یا تشدید این عدم تعادل ها، نقش بسزایی داشته است. انتخاب ارادی قطب های رشد، سیاست وارداتی و صادراتی، ایجاد و تجهیز شبکه های زیربنایی و اتکای اصلی به نفت، موجب فراموش شدن ماندن قابلیت های ارزشمند مناطق کشور، از دید تصمیم گیران ملی شده است. نابرابری های کلان موجود در کشور ، نوعی دوگانگی در امر توسعه را موجب شده است پدیده (مرکز - پیرامون) در سطح منطقه ای و استانی نیز شکل گرفته است. در این راستا هدف از این مطالعه بررسی نظام تقسیمات کشور و منابع تهدید و نارسایی های متعدد با تاکید بر تمرکزگرایی در شهرها و بیان راه حل در این تحقیق می باشد.

واژه های کلیدی: تقسیمات کشور ، تمرکز گرایی ، مدیریت شهری .